

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' (לג,ב)

כל הנסיעות והטלטולים של כל השנה יהיו כלם בקדושה גדולה, באפן שיהיה תקון לפגם אמונת חכמים, עד שיהיו נכתבין ספרים קדושים על-ידם, בבחינת "ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'", והעקר שיהיה פונתו בכל נסיעותיו וטלטוליו רק בשביל להתועד עם בני-אדם חדשים ולדבר עמם מהתכלית האמתית, ולעסק עמם בדברי תורה באהבה ושלוש גדול, באפן שיכירו כלם את האמת לאמתו ולשוב אל השם באמת, בבחינת שאמרו רבותינו ז"ל: "זהם תבו לרגלך ישא מדברתיך" אלו תלמידי חכמים שמכתתין רגליהם מעיר לעיר ומדוך לדוך לעסק בדברי-תורה, פי רק בשביל זה מסבב השם יתברך את האדם שצריך לפעמים לכתת רגליו לילך ולפע, כמבאר בפנים. (הלכות פקדון ה', אות י"ט לפי אוצר היראה - אלול, ראש השנה, אות קפ"ט; עיין גם טלטול, אותיות י"ט כ')

השנת של רבי נחמן מצרכלצ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

צ"ע ... (קכט) (א) בתחלה קדם שנסע לארץ-ישראל, נסע [רבנו הקדוש] לקאמיניץ כמבאר כבר בספר הנדפס. ובנסיעתו לקאמיניץ אמר לרבי שמעון: **יש לפני נסיעה ואינו יודע להיכן, ושחק רבי שמעון איך נוסעים אם אין יודעים להיכן נוסעים, והשיב לו: באמת אינו יודע.** והלך רבי שמעון והיכן עגלה וסוסים וכל צרכי הנסיעה ונסע עמו. ובנסיעתו עמו בקש מרבנו זכרונו לברכה, שיסע דרך פפר וואלחיוויץ. וקבל שם עוד איש אחד ונסע איש אחד משם גם-כן עמם, עד שבאו למעזבוז. ועדן לא ידעו להיכן נוסעים.

צ"ע ובבואו למעזבוז לבית אביו ואמו הצדיקים זכרונו לברכה, שמחו על ביאתו מאד, ענתה אמו זכרונה לברכה ואמרה לו: **בני מתי תלך לזקנך הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה,** הינו על קברו הקדוש; השיב רבנו זכרונו לברכה: **אם זקני רוצה לראות עמי יבוא לכאן.** אחר-כך בלילה, שכב לישן, ובבקר עמדה אמו ובאתה אליו ואמרה לו: **הלא זקנך כבר היה אצלך ומתי תלך אליו,** הינו על קברו. השיב רבנו זכרונו לברכה: **עכשו לא אהיה על קברו, בחזירתי אם ירצה השם אהיה על קברו.** וכן היה.

צ"ע וקדם שבא למעזבוז, נפל רבי שמעון על ערש דווי וקא למעזבוז בחולאת חזק מאד, והכרח רבנו זכרונו לברכה להשאיר אותו שם במזבוז, ולא נסע עמו לקאמיניץ. וכשהלך רבנו זכרונו לברכה... (ההמשך מעבר לדף)

שהוא יסוד האמונה, יש כנגדן ארבעים ושמונה ערי הפהנים והלויים: שש ערי מקלט, כנגד שש תבות שב"ש שמע ישראל; ועליהם ארבעים ושתיים עיר" כנגד ארבעים ושתיים תבות מן "ואהבת" עד סוף הפרשה כמובא. ואלו הארבעים ושמונה ערים קולטות ומצילות מסטרא דמותא, ועל-כן צריך הרוצח בשגגה לנוס לשם, כי אמונה עקר החיים, והפפירות סטרא דמותא.

ועל-כן ארבעים ושמונה ערי הלויים שהם בחינת "שמע", ו"אהבת", שהם עקר המשכת האמונה, על-כן הם קולטות ומגנות מסטרא דמותא ומצילין את הרוצח ממיטה. ואלו הארבעים ושמונה ערים שישבו בהם הפהנים והלויים, דיקא בזה הראה לנו התורה הקדושה שצריך לנסע לצדיקים ולהנלוים אליהם, והעקר בשביל לזכות לאמונה שהוא עקר החיים ולהנצל מסטרא דמותא שהם הפפירות. פי עקר האמונה בשלמות מקבלין רק על-ידי צדיקים אמתיים והנלוים אליהם, שהם בחינת הפהנים והלויים; פי פהן הוא בחינת הצדיק והרב האמת, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "ושפתי כהן וגו'" אם הרב דומה למלאך וכו'; ולויים הם בחינת המתחברים ונלוים אליהם בבחינת "ונלוו אליך וישרתוך".

וימי שנכשל במה שנכשל ורוצה לחוס על חייו ולהציל נפשו ממיטה עולמית, צריך לנוס ולברח ולבוא אל עריהם, ושם דיקא ינצל מפל רע, כמו הרוצח שנכשל במה שנכשל והגביר הסטרא דמותא, על-כן אין לו הצלה רק לברח אל ארבעים ושמונה ערי הפהנים והלויים, ושם ינצל מסטרא דמותא כנ"ל. (הלכות תחומין ה', אות כ"ח לפי אוצר היראה - אמונה, אות מ"ח)

וישמע הפנעני מלך ערד לגמ

שהוא עמלק שמע שמת אהרן ונסתלקו עניי כבוד וקא להלחם בישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ראש השנה ג.). כי עקר מלחמת עמלק הוא עם החלושי פח שבישראל שהיה הענן פולטן בבחינת ויזוב בך כל הנחשלים אחריו וכו' כמו שאמרו רבותינו ז"ל

(תנחומא תצא). והצדיק הרועה

האמתית בחינת משה לוחם בשבילם להצילם מבחינת קלפת עמלק וחילולתיו ומדעותיהם הרעות. ולהכניסם ולאספם לתוך הקבוץ הקדוש המקבצים בתוך הענני כבוד שהם בחינת ספה וכמובא בזהר הקדוש (חלק ג קב): שמביא שם פרשת וישמע הפנעני הנ"ל לענין ספה, עיין שם. פי משה הרועה האמתית חוזר וממשיך הענני כבוד אפלו לאחר הסתלקות אהרן הפהן. פי באר ענין ומן כלם חזרו בזכות משה כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תענית ט.). (הלכות בציעת הפת א', אות צ"ט)

שש ערי המקלט וכו' הארבעים ושתיים עיר

ארבעים ושמונה תבות שיש בפרשת "שמע ישראל",

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, טו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמ נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

זכרות בלחיי הנהל

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

צו (המשך הסיפור) ... וכשהלך רבנו זכרוננו לברכה אל רבי שמעון לפטר ממנו ולנסע לקאמיניץ, לא רצה רבי שמעון להניחו עד שהבטיחו על דבורו הקדוש שבנדאי בחזירתו ימצאנו בחיים ושלוים, וכן היה.

צו וגם קדם שנסע מביתו, אמר לרבי שמעון התוכל לסע עמי ואמר לו שנסיעתו יתמהמה או שבוטע או שתים או חדש או רבע שנה או חצי שנה או שנה תמימה, ובתחלה שתק רבי שמעון זכרוננו לברכה, אך כשראה שרוצה לנסע באמת, אמר רבי שמעון שיפקיר הכל ויסע עמו, אפלו אם יתמהמה כמה, ונסע עמו כנ"ל.

צו ובמזבזו כשנפטר רבנו זכרוננו לברכה ממנו קדם נסיעתו בשעה שרבי שמעון היה מטל על ערש דני וענה רבי שמעון ואמר לרבנו זכרוננו לברכה מתי אתראה פנים עמכם כי הלא תוכלו להתמהמה בדרך כמה כמו שאמר בביתו שאינו יודע כמה יתמהמה, אמר לו שלא יתמהמה. כיון שמונה ימים או עשרה ימים לא יותר, שאל לו הלא אמרתם בביתכם שאינכם יודעים כמה יתמהמהו בדרך. השיב לו: באמת בביתי לא ידעתי, אבל עכשו אני יודע שאני צריך לנסע לקאמיניץ, ולא אתמהמה הרבה כיון כנ"ל, כי באותו הלילה היה אצלי הבעל-שם טוב זכרוננו לברכה, ואז הודיע לי להיכן לנסע, הינו לקאמיניץ. ונסע מיד לקאמיניץ, ומה שעשה שם נעלם מעין כל חי, ועדין לא נודע לשום אדם בעולם עד ביאת הגואל, במהרה בימינו אמן.

ותשים שלום בעולם. ונזכה ברחמיך על-ידי צדיקיך האמתיים לתקן בשלמות שני החותמות דקדושה, חותם בתוך חותם, חותם הידין וחותם הרגלין, ותמתיק ותבטל כל מיני דינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל לעולם: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה כ"ב)

= חידושים (חלק ג) =

צו ... על-פי לקוטי מוהר"ן סימן ה' נראה שגם מחלקת צדיקים היא בחינת התלבשות התפלה במאמר, שמעצם הכתמים והפגם אי אפשר להוכיח בפשיטות, וגם צריך נסיון לקרב במקום שראוי להרחיק, והצדיקים משתמשים עם מאמר של מחלקת שבהם מלבשת התפלה להציל את האדם מהגזרות מעצם פגמיו, אם ירצה להתבונן על זה ולקבל באהבה (לקוטי מוהר"ן ה). נמצא שלפי זה, נסיון מחלקת צדיקים לטהר מעצם פגמיו היא שזה לתפלה בהתלבשות מאמר מעצם הקטרוג אחר גזר דין.

צו "ובזה אגלה לך סוד והוא": "הוא" גימטריה נחמן (פזו: 'הי נוי אלף') כמובא ב'כוכבי אור - חכמה ובינה', ש'נ נח נחמ נחמן מאומן הוא רבנו נחמן, הרבי מגלה בזה (נ נח...) סוד ששמו נחמן (גימטריה הוא) הוא נ נח... עין שם גימטריה נחמן הוא סוד הבינה.

צו מובא בלקוטי מוהר"ן סימן קי"ג, שמלבישין גזר הדין על-ידי שמספרים ספור לאדם, והוא בעצמו גזר גזר הדין שלו, רחמנא לצלן. ואולי מדה כנגד מדה שהצדיקים צריכים להלביש את התפלה בספור בשביל לבטל הגזר דין (עין ליקו"מ ה).

צו גם מובא, שפשיש דינים על אחד, לא מזכירים שמו בתפלה, ואולי הוא גם הענין להלביש התפלה, שכבר נגזר הדין על אחד, כמו משה רבנו עליו השלום שהלביש את השם 'מרים בת יוכבד' בתפלה "קל נא רפא נא לה" (כמובא בתורה קעד). וכן כשבתו של ר' ישראל בקשה ברכה לרפואת יצחק אחיה, ר' ישראל לא רצה לברך, רק דבר מתשובה ומצ' נח', ואפשר אולי להגיד, שזה הענין לשיר 'נ נח' על כל צרה, שמלבישים הבקשה בשם רבנו - התפלה בספור, כי במחשבה חושבים על הישועה הצריכה, אבל בדבור מלבישים התפלה ולא מזכירים בפרוש, כעין מה שמובא בימי מוהר"נת, ש' נתן רקד וכל פונתו ברקודו היתה שיזכה לקים מצות אתרוג ומיניו עד שזכה לזה, ומובן אולי, שרקוד הוא בחינת התלבשות התפלה בספור. ופעם ר' ישראל אמר: תחזרו לשיר! אנחנו שרים פה, וכל ירושלים מתעוררת.

עצות ותפילות

תוכחה, א-ב

ובו כלול מה שצריך כל אחד לדבר עם חברו ביראת שמים וכו'

מוכיחי הדור שהולכים ומוכיחים הדור כדי להחזירם למוטב, הם ממתיקין הדינים ומרבים שלום בעולם. אבל כשחסי-שלום הרע של הדור גובר, עד שמקלקל את התוכחה והמוסר, מזה נתקלקל שלום העולם, ועל-ידי זה נעשה גרוש חסי-שלום ונעשה מחלקת בעולם (לקוטי מוהר"ן, סימן כב).

אי-אפשר לקבל תוכחה ומוסר ממוכיחי אמת, כי אם על-ידי אמונה. כי האמונה היא בחינת ידים לקבל המוסר על ידם. אבל על-ידי קלקול האמונה חסי-שלום, הוא בא לכפירות ולאמונות כחזיות ולכמה מיני ליצנות, ואינו שומע כלל המוסר של מוכיחי אמת. על-כן צריכין לשמר את האמונה מאד שלא תתקלקל חסי-שלום, כי העקר היא האמונה והיא

כלליות הקדשה. ואז ישמע ויקבל מוסר אמת וישוב אל ה' וירחמנו (שם).

... והושיענו ברחמיך הרבים, ושלח לנו צדיקי אמת מוכיחי אמת, שיהיה להם פח וחקמה לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, שיעסקו להוכיח את ישראל בתוכחה הראוי, ויהיו יודעים איך להוכיח אותם, ויודיעו לנו לכל אחד ואחד את גדל עצם הפגם של כל חטא ועון, באפן שנשוב מהם, ויחזירו כל ישראל בתשובה שלמה לפניך, ויהיו יכולים לרצות אותך ולפתותך בעתה, ולהקטין לפניך מאד כל חטאינו ועונותינו ופשעינו, עד שתמלא רחמים עלינו ועל כל עמך בית ישראל.

ותסלח לכל עונותינו ותמחל לכל פשעינו וחסאתנו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך בכלל ובפרט, בדור הזה ובדורות הקודמים, בגלגול זה ובגלגול אחר, על כלם תמחל ותסלח אלוה סליחות, ותשיב פניך אלינו ותרחם עלינו תמיד, ותבנה עירך ירושלים קריה נאמנה, במהרה בימינו.